

1

Matthew Dane haalde wat geld uit zijn zak terwijl de lift tot stilstand kwam op de zesde verdieping van het Bismarck Hotel in Atlanta, Georgia. De deuren gleden open en hij liep een verlaten hotelgang op. De meeste bezoekers van de conferentie waren nog druk bezig met workshops op de benedenverdieping. Hij bleef even staan bij de automaten en kocht een blikje frisdrank.

Hij was er tevreden mee hoe zijn presentatie – *De beste praktijken in de dialoog tussen de politie en families van slachtoffers* – gegaan was. Hij vond wel dat zijn introductie een beetje te lang was geweest, omdat de meeste mensen op dit nationale politie-symposium hem al eerder hadden horen spreken en niet veel achtergrondinformatie nodig hadden, maar het digitale presentatiemateriaal, dat bedoeld was om de toon wat te verluchtigen, had spontaan gelach ontlokt aan het publiek. Hij had gezegd wat hij wilde zeggen zonder iemand persoonlijk te kwetsen met zijn adviezen. Nu zijn actieve aandeel achter de rug was, kon hij zich ontspannen en de laatste twee dagen als gewone bezoeker gaan genieten.

Een bevriend echtpaar had hem uitgenodigd voor een laat etentje. Hij kon er niet onderuit dat ze ook een vrouw

uitnodigden om het aantal compleet te maken. Dat had hij van ze kunnen verwachten. Hij zou de rest van de avond die vrouw – wie het ook mocht zijn – moeten vermaken. Hij zou wel wat charmes in de strijd gooien. Hij hoopte dat ze in elk geval zijn levensverhaal al kende zodat hij dat niet opnieuw in het bestek van een enkele maaltijd uit de doeken hoefde te doen. Zijn vrouw, Jessica, was jong gestorven. Hij wilde wel weer opnieuw trouwen – hij wist dat Jessica dat ook gewild zou hebben – en hij dacht daar weleens over na. Maar hij zou dit jaar tweeënveertig worden, en zijn leven had al genoeg ‘open’ hoofdstukken.

Er zat een jonge vrouw op de vloer van de gang bij zijn hotelkamer. Ze stond niet op toen hij dichterbij kwam, maar keek alleen maar omhoog naar hem. Ze was ... moe. En ze keek een beetje nieuwsgierig. Ze droeg een korte broek en had lange, gebruinde benen. Haar sandalen onthulden sierlijke voeten met gelakte teennagels. Het afstekende roze shirt was opmerkelijk rustig, bloezend en mooi. Het stond haar goed en deed hem denken aan zijn dochter. Het was vooral om die reden dat hij op een luchtige toon zei: ‘Moet je mij hebben?’

Ze opende een envelop, trok er een krantenknipsel uit en hield het omhoog. ‘Ben jij dat?’

Hij pakte het aan. Het krantenartikel met bijbehorende foto was oud en versleten. Uit de *Boston Globe*, dacht hij, want hij herkende de foto en wist welke dag het was geweest. Hij hield zijn dochter vast, die haar hoofd gebogen hield onder de capuchon van een politiesweater, en hij liep met haar van de trap van het politiebureau. Ze was net zestien geworden – verlegen, bang, slungelig en mager. De foto was gemaakt aan het einde van de dag van haar redding terwijl hij haar mee naar huis nam. Het was de beste dag van zijn leven geweest sinds haar verdwijning toen ze acht jaar was. ‘Mijn dochter en ik’, bevestigde hij.

Die foto had voor hen tweeën het begin vastgelegd van een reis die hen samen in een vader-dochter relatie gedron-

gen had die tot op de dag van vandaag moeilijk onder woorden te brengen was. Becky was, afwisselend, suïcidaal en boos geweest, doodsbang en buiten zinnen, buitensporig blij met haar vrijheid, en vastbesloten om haar leven opnieuw op te bouwen en alles te verdringen wat er in die acht jaren van vermissing was gebeurd. Hij was er geweest voor zijn dochter, en had haar door die jaren heen gesleept, naar een situatie die nu opmerkelijk gezond en gelukkig was. Al was alles misschien niet helemaal zoals voorheen, ze kon er nu in elk geval op een gezonde manier mee omgaan als anderen het verleden ter sprake brachten.

‘Ze is bijna klaar met haar eerste collegejaar’, zei hij met een glimlach. Hij dacht eraan hoe Becky het afgelopen weekend was geweest, zittend op een krukje in de keuken van hun huis in Boston tijdens een bliksembezoekje om nog wat kleren en posters mee te nemen voor haar kamer. Ze zat op een wortel te knabbelen en probeerde hem ervan te overtuigen dat hij zijn haar *echt* moest laten knippen. En kon hij er alsjeblieft aan denken om van die oude leren jas af te komen voor hij kwam kennismaken met het gezin van haar nieuwe kamergenote? Ze dachten toch al dat hij een stoere Spenserachtige kerel was met bevoegdheid als privédetective. Ze vond het wel prima als hij zich voorstelde als een ex-politieagent, maar ‘privédetective’ impliceerde dat hij het leuk vond om zijn neus in andermans zaken te steken.

Hij had gelachen om haar verzoek en had haar die avond *clam chowder* gegeven, een dikke soep met veel vis en schelpdieren. Hij had haar beloofd zich van zijn beste kant te laten zien als hij de familie van de kamergenote zou ontmoeten, blij dat zijn dochter van een eenpersoonskamer verhuisde naar een tweepersoonskamer en een kamergenote kreeg. Hij was eigenlijk toch al wel een beetje nieuwsgierig geweest. Hij wist meer over haar nieuwe kamergenote dan de ouders van het meisje waarschijnlijk wisten, en had geconcludeerd dat zijn dochter veilig zou zijn bij haar. De kamergenote vond het heerlijk om te feesten en de stad in te gaan, maar ze

wilde absoluut geen alcohol of drugs gebruiken, en ze was trouw in haar relatie met haar vriend. Ze was extravert, terwijl zijn dochter wat meer gereserveerd van aard was, en Matthew vond het een leuke meid. Een van de redenen waarom hij ermee had ingestemd om als last-minute invaller te spreken op deze conferentie in Atlanta was dat zijn dochter nu werkelijk gesetteld was op school en van plan was op de campus te blijven om zomercursussen te volgen.

Matthew wierp nog een laatste blik op het artikel en de foto, en vouwde het knipsel weer op. Hij vroeg zich af waarom deze vrouw dit oude krantenknipsel bij zich had. Hij gaf het terug.

‘Mag ik je nog wat laten zien?’

‘Natuurlijk.’

Ze haalde nog een krantenknipsel uit de envelop. Moe geworden van het bukken hurkte hij naast haar neer, met een arm op zijn knie en het blikje in zijn hand. Hij pakte het tweede knipsel. Een vermissingszaak in Chicago, opgepikt door Associated Press, en ook uit de *Boston Globe*. Shannon Bliss, zestien jaar oud, vermist samen met haar auto; ze was niet thuisgekomen nadat ze drie dagen bij vrienden was geweest tijdens het Memorial Day-weekend. Er werd een beloning van vijftwintigduizend dollar uitgelooft voor het verstrekken van informatie. De foto leek uit een jaarboek van school te komen. Een mooi meisje, dacht hij. Hij keek naar de datum op het knipsel. Dit was elf jaar geleden gebeurd. Hij bestudeerde de vrouw die het had aangereikt. Hij zag duidelijke overeenkomsten.

Hij deed niet veel vermissingszaken meer. Becky had hem gevraagd daar een paar jaar mee te stoppen, om te overwegen weer als agent berovingen af te gaan handelen of les te gaan geven op de politieacademie, en zijn bedrijf, Dane Detectives, te laten runnen door zijn personeel – in elk geval de routinezaken. Een vermiste zus kon verklaren waarom deze vrouw hem had opgezocht, en hij kende wel wat mensen in Chicago die haar zouden kunnen helpen. Er waren er een paar op deze

conferentie, en hij kon wel wat telefoontjes plegen en haar aan wat mensen voorstellen. 'Je zus?' vroeg hij.

'Dat ben ik.'

Het bleef lang stil na haar rustige woorden. 'Ik wil graag naar huis', fluisterde ze.

Hij zag haar knokkels spierwit worden terwijl ze in de envelop kneep; haar andere hand hield ze gebogen op de vloerbedekking. Haar ogen vermeden de zijne en staarden de lege hotelgang in. Roerloos liet hij haar woorden tot zich doordringen. 'Ben je weggelopen?'

Ze was zo lang stil dat hij begon te twifelen of ze wel zou antwoorden.

'Nee.'

Het was meer een zucht dan een woord, maar hij hoorde het.

Hij voelde een diep medelijden in zich opwellen. Het was nu belangrijk om de nuances te zien en te horen, en hij wist niet genoeg van haar verleden om haar te kunnen begrijpen. 'Onder welke naam ga je nu door het leven?'

'Shannon White.'

'Heb je met de politie gesproken?'

Ze schudde haar hoofd direct. Hij liet geen reactie zien op het horen van dat nieuws, maar nam het slechts in zich op. Er waren dingen die hij door zijn werk had geleerd, ervaringen die hij met zijn dochter had opgedaan, en er was een bewustzijn dat hij had ontwikkeld door de vele mensen die hij de afgelopen tien jaar had gesproken, en dat alles smolt samen in zijn gedachten. Hij mocht nu geen verkeerde veronderstellingen maken. De kans dat ze werkelijk Shannon Bliss was, was klein, maar het was de moeite waard om het te onderzoeken. Ze zag eruit alsof ze hem de waarheid vertelde zoals zij die kende. *God, help me*. Het stille gebed steeg regelrecht op naar zijn Vader. Hij ademde diep in, en liet de lucht weer ontsnappen. Een hotelgang was niet de juiste plaats voor dit gesprek, maar een onderbreking zou haar de tijd geven om te besluiten niet meer met hem te praten, dus

bleef hij waar hij was. Er waren dingen die hij moest weten om haar niet nog meer te kwetsen, en hij koos zijn volgende woorden heel zorgvuldig. 'Elf jaar is lang. Wanneer ...?'

Ze legde haar hand heel lichtjes, heel voorzichtig op zijn arm en ze schudde haar hoofd. 'Alsjeblieft, vraag het niet.'

Haar blik ontmoette de zijne. Hij zag letterlijk hoe ze zich krachtig herpakte, en hij zag de wilskracht die het haar kostte om die kalmte te hervinden. Het zou zijn werk bijzonder bemoeilijken, nu zij liever zweeg dan dat ze de details van wat er gebeurd was er in een golf van emotie uit liet stromen. Hij had dat verhaal nodig. Maar ze was bezig zichzelf psychisch overeind te houden, en ze gaf hem de eerste tekenen van de manier waarop ze dat deed. Dat moest hij respecteren.

Ze heeft zich leren verstoppen. Die gedachte zette zich zo vast in zijn bewustzijn dat hij vermoedde dat God Zelf hem dit had ingefluisterd. Het klonk geloofwaardig. Wat hij zag, was het plaatje dat ze wilde dat hij zag; over alles was nagedacht, inclusief de gelakte teennagels en de leuke sandalen. Iets in hem kwam tot rust toen hij dat besepte. Hij zag haar inwendige kracht. Ze had die nodig, hoe dit uiteindelijk ook zou uitpakken. 'Kom binnen,' zei hij, terwijl hij opstond, 'dan zal ik een paar telefoontjes plegen en een etentje afzeggen waar ik vanavond bij had moeten zijn. Of ontmoet je me liever beneden bij het restaurant? We kunnen een tafeltje voor ons tweeën reserveren ...'

'Ik ga liever niet naar beneden.'

Zijn ogen vernauwden zich bij haar vlugge reactie. Maakte ze zich zorgen over iemand in het hotel? Met zijn sleutelkaart opende hij de kamerdeur achter haar, en stapte toen achteruit terug de hal in. Hij bood haar geen hand aan om haar overeind te helpen. Zijn dochter had hem een paar dingen geleerd. Ze stond op met een sierlijke beweging.

Waarschijnlijk tussen de 1,70 en 1,73 meter, dacht hij. Ze zag er gezond uit. Haar ogen stonden helder, haar huid was gelijkmatig gebruind, de botten in haar armen en benen

waren niet al te zichtbaar, dus ze was niet te mager. Haar gespierde armen en benen deden vermoeden dat ze een behoorlijk goede atlete was. Er zaten kleine littekens op haar gebruinte huid – op de zijkant van haar been, op haar knie, op haar onderarm, en op de binnenkant van haar pols, wat iets weerspiegelde van zijn eigen lichaam, na jaren actief te zijn op en rondom het water door te vissen, te varen, aan touwen te trekken, op het strand te rennen en te klauteren over de stapels keien op de zandstranden aan de kust van Massachusetts. Het feit dat er niet meer zichtbare littekens waren, vooral rondom haar polsen en enkels, was een klein beetje goed nieuws.

Ze keek om zich heen in zijn hotelkamer. Het was een prettige maar onpersoonlijke kamer die uit twee delen bestond: een zitgedeelte met een tweepersoonsbank, een leunstoel, een klein bureautje met een stoel met een hoge leuning tegenover een televisie, die in elke richting van de kamer te draaien was. Zijn koffer lag open op het tweede bed. Er lagen gecorrigeerde kladversies van zijn speech verspreid over het bureau.

‘Heb je een zakmes bij je?’ vroeg ze.

Hij had er een aan zijn sleutelbos. Hij haalde zijn sleutels tevoorschijn, haalde het mes eraf en gaf het aan haar. Met een servetje van het dienblad maakte ze het lemmet schoon. Ze prikte ermee in haar vinger en met een nieuw servetje drukte ze het wondje dicht om het bloeden te stoppen. Ze vouwde het dicht en gaf het aan hem, samen met het zakmes.

‘Er zal een DNA-test nodig zijn om te bewijzen wie ik ben. Vingerafdrukken – wat zal ik daarvoor gebruiken?’

Hij pakte twee vellen papier van het bureau en de mok die op de tafel stond, en liep de badkamer in. Hij goot de koude koffie die hij die morgen niet had opgedronken op een vel papier dat hij boven de gootsteen hield en liet het grootste deel van de vloeistof eraf lopen. Hij legde het vel op de wastafel, samen met het andere lege vel papier.

‘Spreid je vingers en druk je hand op het natte vel. Haal je hand er vervolgens af en druk hem tegen het schone vel.’

Ze deed wat hij zei, waste vervolgens haar handen onder de kraan en pakte de handdoek die hij haar aanreikte. Op beide vellen waren vingerafdrukken te zien, die al begonnen op te drogen. Op de twee vellen waren genoeg lijntjes te zien om een degelijk stel afdrukken van te maken. Ze liepen terug te kamer in.

‘Mag ik een foto maken?’ vroeg hij.

Ze keek naar de spiegel boven de ladekast en hij kon bijna zien welke mentale discussie ze met zichzelf voerde over hoe haar haar zat en of het wel kon zonder make-up. Hij moest erom glimlachen.

‘Zonder make-up is het makkelijker voor de software om rekening te houden met het leeftijdsverschil.’

‘Maak die foto maar.’

Hij liet het snel en pijnloos voor haar verlopen, haalde de telefoon uit zijn zak en maakte binnen enkele seconden een aantal foto’s. Hij liet haar de foto’s zien. ‘Welke vind jij het mooist?’

‘De derde.’

Hij gooide de andere weg. ‘Je hebt me opgezocht vanwege mijn dochter.’

‘Ja.’

‘Was er nog een andere reden dan dat ik zoiets eerder heb meegemaakt?’

‘Wat bedoel je?’

‘Was je in Boston?’

Ze glimlachte fijntjes en ontweek de vraag. ‘Geen commentaar.’

‘Volgens dat artikel ben je nu zevenentwintig. Wanneer ben je jarig?’

‘Acht mei.’

‘Echt? Ik op tien mei. Nog gefeliciteerd.’

Hij pakte de vellen op, waarvan het vel dat doordrenkt was van koffie begon op te krullen nu het opdroogde, deed

ze in een mapje, vouwde het servet voorzichtig op en deed hem in zijn zak. 'Ik ga nu naar beneden om in het business-centrum je vingerafdrukken naar een vriend te sturen die toegang heeft tot de database met gegevens van vermiste personen. Zoek als je wilt even de menukaart van de room-service en bestel iets te eten voor ons – graag biefstuk met aardappels voor mij, en kies voor jezelf maar wat lekkers uit. Ga maar iets op tv kijken wat je interessant vindt. Ik ben misschien wel een halfuur of langer weg. Ik ga even wat telefoontjes plegen en mijn plannen voor vanavond annuleren terwijl anderen hiermee aan de slag gaan.'

'Je laat me hier gewoon achter met je laptop, al je spullen?'

'Shannon ... jij en ik moet elkaar toch een keer gaan vertrouwen. Dat kan het beste maar direct.'

'Ann.' Matthew trof precies de vrouw die hij zocht terwijl ze een workshop verliet waar *Gezamenlijke jurisdictie-onderzoeken van de FBI* op een plakkaat bij de deur geschreven stond. Hij wist dat haar man aan het panel had deelgenomen om vragen te beantwoorden.

'Ha, Matthew.' Ze verliet de stroom vertrekkende bezoekers om een gesprek te kunnen voeren.

'Kun jij informatie naar boven halen van een onopgeloste zaak in Chicago en mij er vanavond een goede samenvatting van geven?' Ze was al geen agent meer sinds ze getrouwd was, maar ze had nog steeds uitstekende contacten in Chicago en overal in het midden-westen.

Het was niet zozeer het verzoek, maar vooral ook de toon van zijn stem die haar aandacht trok, en ze keek hem belangstellend aan. 'Welke zaak?'

'Shannon Bliss, zestien jaar oud, die vermist raakte tijdens een Memorial Day-weekend.' Hij gaf haar de datum van de verdwijning.

'Theo zal dat wel hebben; hij weet van de meeste onopgeloste vermissingen. Ik zal wel wat mensen bellen.'

Hij schreef een telefoonnummer op de achterkant van een visitekaartje. 'Op dit nummer ben ik tot laat in de avond bereikbaar.'

Ze stopte het kaartje weg. 'Geef me drie uur. Ik bel je als ik meer informatie voor je heb.'

Dat antwoord en die glimlach herinnerden hem aan de vele fijne avonden die hij met haar had doorgebracht. 'Vertel me nog maar eens waarom ik je voor mijn neus heb laten wegkapen door Paul.'

Ze lachte. 'Alleen Paul heeft het temperament om het met mij uit te houden.'

'Jullie blijven het hele weekend?'

'We gaan morgen na de eerste workshop terug naar Chicago.'

'Ik moet Paul misschien ook nog even spreken.'

'Ik zal hem inlichten.' Ze vroeg nog steeds niet waar het om ging. De vrouw wist hoe ze een geheim moest bewaren en het moest respecteren als er geen details werden meege-deeld. Maar ze keek hem wel aan en vroeg: 'Is dit wel zo interessant dat ik er geen spijt van krijg als ik het diner vanavond oversla om binnen een paar uur aan jouw verzoek te kunnen voldoen?'

Hij wist dat de kans dat de vrouw boven werkelijk Shannon Bliss was, heel klein was, maar hij volgde zijn intuïtie. 'Je krijgt er geen spijt van.' Ze stonden in de weg voor mensen die de zaal in- en uitliepen, en hij stapte weg met een groetende glimlach, maar ze maakte een gebaar met haar hand. Hij bleef staan.

Haar nieuwsgierigheid was nu echt gewekt. 'Matthew ... je herkent de achternaam toch wel? Haar broer, Jeffery Bliss, zit in de race om gouverneur te worden.'

'Ik ben niet iemand die de verkiezingen van Illinois volgt. Is hij iemand die één procent van de stemmen gaat krijgen of maakt hij kans om te winnen?'

'Ik stem op hem', antwoordde ze bedaard.

Hij verborg zijn verrassing. 'Ik zou bijna wensen dat je me dat niet had gezegd. Haal vanavond zo veel mogelijk

informatie over deze zaak tevoorschijn. Bel me. Ik kom wel naar je toe.'

'Je hoort binnen een paar uur van me.'

'Dank je, Ann.'

Matthew liep terug naar de lobby. Zij zou hem de informatie verschaffen die hij nodig had. Hij had wel een idee wie hem zou kunnen helpen om de volgende steen aan het rollen te krijgen. Als hij die man nu maar kon ontdekken in deze menigte ... Hij dacht even na en begaf zich naar de bar van het hotel.

'Tom.' Matthew liet zich op de kruk zakken naast de sheriff die de gastheer was van de conferentie. Zijn vriend nam een slokje van een koolzuurhoudende drank en keek alsof hij liever had gewild dat het anders smaakte. 'Wie is je een gunst verschuldigd in het lab?' vroeg Matthew.

'Ik heb wel een paar namen op mijn lijstje staan. Waar heb je me voor nodig?'

Matthew vouwde het servet open. 'Een DNA-onderzoek. Vanavond.'

'Is het persoonlijk of voor je werk?'

'Voor mijn werk, maar onofficieel tot het de moeite waard is om het officieel te noemen. Het heeft geen zin om een hoop heisa te maken zonder heel goede reden.' De twee kenden elkaar al langer dan tien jaar, en zijn antwoord was voldoende, gezien het soort werk dat hij vaak deed.

Tom knikte. 'Toevallig is het zo dat het plaatselijke FBI-lab me een aanzienlijke gunst verschuldigd is.' Hij haalde een kleine blocnote uit zijn borstzakje, schreef iets op, trok het blaadje eraf en vouwde het op. Hij knipte met zijn vingers en maakte een gebaar naar een hulpsheriff bij de deur. 'Dit is Collins', zei de sheriff terwijl de man zich in hun richting haastte. 'Hij is er goed in om bureaucratieën in beweging te krijgen.' Hij gaf hem het briefje en het servet. 'Ik wil dat je die bezorgt bij Elizabeth Perkins in het FBI-lab', zei hij tegen de hulpsheriff. 'Wacht vervolgens een paar uur op haar tot ze je een USB-stick geeft met de resultaten.'

‘Komt in orde, sheriff.’

Matthew schreef een telefoonnummer achterop een visitekaartje. ‘Bel me even als je die stick hebt, agent, en dan zal ik Elizabeth een DNA-profiel toesturen ter vergelijking. Vraag haar vervolgens het monster en de resultaten te vernietigen. De USB-stick zelf moet in een kluis worden opgeborgen met de naam van de sheriff erop.’

De hulpsheriff nam het visitekaartje aan en vertrok.

‘Kan ik verder nog iets voor je doen?’ vroeg Tom droog.

Matthew klopte de sheriff op zijn schouder terwijl hij zich van de kruk liet glijden. ‘Neem even contact op voordat je de conferentie verlaat. Ik heb misschien binnen een paar dagen iets voor je te doen.’

‘Iets interessants?’

‘Heb ik je ooit iets saais laten doen?’ kaatste Matthew terug en de sheriff lachte. ‘Dank je, Tom.’

‘Geen dank. Elizabeth is goed. Je hebt je data in ongeveer drie uur.’

‘Ik zal je laten weten hoe het afloopt.’

Matthew liep terug naar de lobby om erachter te komen waar het businesscentrum van het hotel was.

Het businesscentrum was vol politiemensen die bezig waren met noodgevallen in hun eigen districten. Matthew wist toegang te krijgen tot de fax terwijl zijn telefoontje naar Gregory van het datacentrum voor vermiste personen werd beantwoord door een norse groet. ‘Ik dacht al dat ik je nog achter je bureau zou treffen.’

‘Je kent me, Matthew. Op vrijdagavond gebeurt alle ellende. Je bent in Atlanta, zie ik. Wat heb je vanavond op je lever?’

‘Ik stuur je een fax met vingerafdrukken.’

‘O ja, ik zie hem al binnenkomen. Momentje.’ De stem aan de telefoon verdween een ogenblik. ‘Wat is dit, koffie-vlekken? Thee?’

‘Ik moest een beetje creatief zijn.’

‘Ik begrijp het. Ze zijn ... niet slecht. Goed genoeg om mee te werken. Die techniek moet ik onthouden.’

Matthew liep het drukke businesscentrum uit, vond een rustig plekje en zocht de foto op zijn telefoon. ‘Ik stuur je ook een foto.’ Hij stuurde hem naar Gregory’s e-mailadres.

‘Oké ... hij is binnen. Wie is onze mooie dame?’

‘Vertel me maar eens of dit Shannon Bliss is, een oude zaak uit Chicago.’

‘Dat meen je niet.’ Gregory’s stem klonk vol verbazing. ‘Ja, je meent het wel. De pers begint hier af en toe over vanwege de verkiezingen. Oké, moment. Ik kan je over een paar minuten iets zeggen over de vingerafdrukken. De foto gaat iets meer tijd kosten omdat het een oude zaak is.’

‘Laat de foto en vingerafdrukken niet terecht komen in de database. Dit verzoek moet voorlopig onofficieel en alleen op jouw bureau blijven.’

‘Geen probleem. Ze zijn nu bezig met een software-upgrade en zelfs als ik het zou willen zou ik niks in het systeem kunnen krijgen. Ik zie dat deze foto minder dan een uur geleden gemaakt is. Is ze bij je in Atlanta?’

‘Geen commentaar.’

‘Een van die ... Oké, even kijken, de vingerafdrukken zijn gescand en worden nu vergeleken met de database. En uit de vergelijking blijkt ... Ik hoop dat je haar weer weet te vinden, want de vrouw is zonder twijfel Shannon Bliss. Ik heb een overduidelijke match.’

Matthew voelde de spieren in zijn rug zich spannen vanwege dit bevestigende antwoord. Het was goed nieuws, maar dat ging ook gepaard met een acuut vervolg van nieuwe stappen die heel zorgvuldig uitgedacht moesten worden. ‘Er bestaat geen twijfel over de afdrukken?’

‘Geen enkele’, verzekerde Gregory hem. ‘Geef me twee uur voor de foto. Hoe lang is het geleden, elf jaar? Dat is een heel leeftijdsverschil. Ik kijk nu in het dossier ... Er zijn drie foto’s om deze mee te vergelijken. Eentje ziet eruit als een foto uit een jaarboek van school, en de twee andere foto’s

zijn gemaakt in haar vrije tijd met vriendinnen. Ik heb dus een goede basis om van uit te gaan. Op het eerste gezicht denk ik dat het wel klopt, maar ze is behoorlijk ingrijpend veranderd in die elf jaar.'

'Stuur me een berichtje als je de resultaten hebt. Hoe ziet het dossier eruit?'

'Pagina's lang. Ik stuur je het wachtwoord wel zodat je kunt inloggen en de informatie kunt doorlezen. Er staan veertien namen op de lijst om te bellen bij nieuws. De politie van Chicago, de FBI van regio midden-westen, familie, twee namen van waarschijnlijk privédetectives en drie politie-agenten die bezig zijn met vergelijkbare zaken. Wil je een sms'je met de gegevens van de bellijst?'

'Graag.'

'Die stuur ik nu. Haar foto van vandaag ... ze ziet er gezond uit. Was ze op de vlucht?'

'Ik kan nog niks zeggen. Ik geef je morgen een update en laat je dan weten of we dit dan officieel kunnen maken. Waarschijnlijk moet dit nog een poosje de status *need to know* houden.'

'Ik zwijg tot jij me nadere orders geeft.'

'Kun je me voorzien van een DNA-vergelijkingsdossier?'

'Ik heb je net de FTP-code gestuurd. We hebben afspraken met zo'n beetje alle DNA-testfaciliteiten in het land, dus je kunt een kopie van het dossier regelrecht sturen naar het lab dat jij kiest.'

'Bedankt. Luister ... als iemand hier lucht van krijgt, als de pers je belt, of iemand van de familie of de politie ...'

'Dan zeg ik vriendelijk: "Waar heeft u het over?" Als ik klem kom te zitten met de informatie, dan zeg ik dat die anoniem is binnengekomen via de tiplijn, ook weer tot nadere orders van jou. Ik zie nu al voor me wat een enorme ophef dit zal geven. Ik houd van mijn rustige vrijdagavondjes achter het bureau.'

'Ik waardeer je inspanning, Gregory.'

‘Waar zijn vrienden anders voor? Ik ben blij voor je, Matthew. Je had een succesje nodig.’

‘Het is niet een van mijn zaken. Het werd me min of meer in de schoot geworpen.’

‘Neem het zoals het komt. Zorg goed voor haar.’

‘Ik ga mijn best doen.’

Matthew verbrak de verbinding. De vingerafdrukken hadden een match opgeleverd. De rest van de data die bevestigd moest worden was een noodzakelijke formaliteit. Ze was Shannon Bliss. En zijn komende weekend was zojuist op een paar flinke kuilen gestuit.

Hij wreef in zijn nek en wenste dat hij de afgelopen nacht meer had geslapen in plaats dat hij zijn presentatie voor de zoveelste keer had gecorrigeerd. Shannon was behoorlijk bedaad overgekomen toen ze hem had benaderd, maar dat was waarschijnlijk een zorgvuldig uitgedacht toneelstukje. Als haar verhaal bekend werd, zou hij de lagen onder die kalmte wel zien. Hij mocht zijn concentratie niet verliezen door opkomende vermoeidheid. Hij voelde aan alles dat hij degene moest zijn die haar overeind zou houden terwijl dit zich verder zou ontvouwen.

Matthew belde zijn vrienden en annuleerde de plannen voor het diner, zei slechts dat zijn aandacht werd gevraagd voor een zaak. Hij moest Shannon de komende dagen door zien te helpen met enige speelruimte, want anders zou deze ervaring net zo schadelijk voor haar worden als toen ze op haar zestiende werd ontvoerd. Het was van groot belang dat hij haar privacy zo lang mogelijk beschermde. Dat kon hij niet alleen af. Hij moest zorgvuldig bekijken wie hem zouden kunnen helpen. Ann en Paul Falcon – die hadden in Chicago de juiste connecties en mogelijkheden om dingen die te maken hadden met haar familie op te vangen. De Falcons gingen morgen naar Chicago terug en zouden waarschijnlijk met een privévliegtuig gaan, aangezien Ann een ervaren piloot was – ze had haar schoolgeld betaald door ferryvluchten uit te voeren. Misschien kon hij Shannon overhalen om met hen naar Chicago te reizen.

Hij keek hoe laat het was. Hij was zevenenveertig minuten uit de kamer geweest. Dat was te lang. Eerst de DNA-resultaten binnenkrijgen om de vingerafdrukken te bekrachtigen, en dan de laatste dingen in gang zetten. Hij liep naar de lift.

Shannon zou zich deze avond de komende twintig jaar herinneren. Het was aan hem om ervoor te zorgen dat dit alles haar ging helpen, in plaats dat het haar pijn zou doen. Het schoot door hem heen dat, waar God beloofd had om alle dingen tot ons nut te gebruiken, zelfs de tragedies van het leven, hij nu in een van die momenten leefde. Hij zag dat God de tragedie die zijn dochter Becky was overkomen, gebruikte als de reden, de open deur, waarom Shannon hem had opgezocht. Shannon zou profiteren van wat hij bij Becky had geleerd, en het zou de terugkeer naar haar leven vanwege die ervaring gemakkelijker maken. *Het spel is begonnen.* Hij zou deze klus goed afhandelen.